

ได้รับการแก้ไขมาก่อน ดังนั้น สวัสดิการคนงานที่เลวร้ายอยู่นี้ควรได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้นได้ เช่นกันด้วยความมีศีลธรรมและความประพฤดีของคนงาน

3. การสะสมทุนและการเลื่อนการใช้ทุน ใช้แรงงาน และความพอใจ (capital accumulation and abstinence)

การสะสมทุนเกิดจากการเลื่อนการใช้ทุนไปในวันข้างหน้า หรือเลื่อนจากแหล่งที่ไม่ให้ผลผลิตไปยังแหล่งที่มีผลผลิตสูง จึงทำให้ผลิตได้มากและมีกำไร ประกอบกับแรงงานทุ่มทำงานโดยใช้ทุนที่สะสมเพิ่มขึ้นยิ่งทำให้ผลิตได้มาก การทำงานเป็นความเจ็บปวด คนงานควรได้ค่าจ้างเพื่อทดแทน ถือเป็น การเลื่อนความสุขสนุกสนานไปวันหน้า ยอมทนรับความเจ็บปวด ค่าจ้างจึงคล้ายเป็นกำไรของการเลื่อนความสุขไปวันอื่น ผู้ที่เลื่อนเวลาจึงมีค่าตอบแทนในรูปต่าง ๆ อาจเป็นกำไร ค่าจ้าง หรือดอกเบี้ย และทำให้ประเทศเจริญได้ เพราะมีผู้เสียสละยอมเลื่อน นี้เอง

4. ค่าเช่าและการแบ่งสรรรายได้ (rent and class distribution of income)

Senior ให้นิยามค่าเช่าว่า เป็นผลประโยชน์ตอบแทนแก่เจ้าของที่ดินจากผู้เช่า ที่ดินเป็นสิ่งที่อยู่ตามธรรมชาติ สร้างขึ้นไม่ได้

การแบ่งชนชั้นเช่นระหว่างคนงานและนายจ้างเป็นสิ่งที่ลวงดู ไม่จริงจัง เพราะ ทั้ง 2 ฝ่ายยังมีเมตตาจิตต่อกันอยู่ ผลประโยชน์ไม่ขัดกัน เพราะแต่ละฝ่ายถือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินได้ และให้มีเสรีภาพอยู่

ในการแบ่งสรรรายได้ได้แบ่งแก่ปัจจัยการผลิตเป็น
ค่าเช่า เป็นรายได้จากธรรมชาติ ตกแก่เจ้าของที่ดิน
ค่าจ้าง เป็นรางวัลแก่แรงงาน
กำไร เกิดจากการเลื่อนเวลาของนายทุน ชื้อถูกแล้วขายแพงในวันข้างหน้า

Senior ในเรื่องการผูกขาด

เขาเห็นว่าการผูกขาดอาจจำแนกได้ 4 ชนิด คือ

1. การผูกขาดในกรณีที่ผู้ผลิตใช้ตราสินค้าที่กฎหมายห้ามคนอื่นใช้ (patent) เช่น ผงซักฟอกแพ๊ป คนอื่นจะทำผงซักฟอกใช้ตราแพ๊ปไม่ได้ แต่จะใช้ตราอื่นได้ คุณภาพอาจจะดีกว่าหรือดีกว่า แต่คนนิยมแพ๊ปทั่วไป จึงผูกขาดมีคนซื้อแพ๊ปมาก

กรณีนี้ราคาจะใกล้เคียงกับต้นทุนการผลิต ผู้ผลิตมีกำไรอยู่ แต่เพื่อสกัดกั้นคนไปซื้อแพ๊ปอื่น จึงเอากำไรแต่น้อย ราคาจึงแล้วแต่ปริมาณคนซื้อและคุณภาพผลิตภัณฑ์

2. การผูกขาดในกรณีที่ผู้ผลิตคนเดียว เพราะของนั้นไม่มีคนอื่นผลิตได้ (uniqueness) ผู้ผลิตผลิตเพิ่มไม่ได้มาก เช่น การเลี้ยงจระเข้ ไม่มีผู้อื่นทำได้ ผลิตเพิ่มได้ยาก (completely inelastic supply)

กรณีนี้ราคาต่ำสุดจะเท่ากับต้นทุน แต่ราคาสูงสุดไม่มีกำหนด กล่าวคือราคามักโน้มเอียงไป ในทางคิดราคาที่ทำให้กำไรมากที่สุด

3. การผูกขาดในกรณีที่ผู้ผลิตคนเดียว แต่สงวนลิขสิทธิ์ (copyright) สามารถผลิตเพิ่มได้อย่างไม่จำกัด เช่น การแต่งหนังสือ ย่อมพิมพ์ขึ้นได้จำนวนไม่จำกัดแต่คนอื่นห้ามพิมพ์ขึ้นด้วย

ราคาคลายกับข้อ 1 กล่าวคือแล้วแต่ปริมาณคนซื้อและคุณภาพของผลิตภัณฑ์

4. การผูกขาดในกรณีที่ไม่มีคนเดียว แต่ผูกขาดเพราะจำกัดด้วยปัจจัยการผลิต เช่น ชาระมิงปลูกได้แต่ที่ดินภาคเหนือ ไม่อาจขยายเนื้อที่ปลูกได้แม้จะมีราคาแพง กล่าวได้ว่าที่ดินเพาะปลูกมีจำกัด

ราคาจึงแล้วแต่ผู้ปลูกชาคนสุดท้ายที่เพิ่มเข้ามา คิดราคา และแล้วแต่ผู้ต้องการซื้อ

แนวคิดของสำนักคลาสสิกเกี่ยวกับทฤษฎีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (economic growth)

สำนักคลาสสิกได้อธิบายถึงความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยสรุป จากแนวคิดของนักเศรษฐศาสตร์ในสำนักหลายคนมาประกอบกันได้ดังนี้

เศรษฐกิจของประเทศย่อมเจริญเติบโต (growth) ไม่ได้อยู่นิ่ง ลำดับได้หลายช่วงเวลา ผลจากประชากรเพิ่ม ย่อมมีผู้คิดค้นที่จะผลิตให้ได้มาก และใช้ที่ดินเพิ่ม แต่หากประชากรเพิ่มมากเกินไป และที่ดินใช้หลายครั้ง จนขาดความอุดมสมบูรณ์ ค่าจ้างถูกนำมาแบ่งสรรให้น้อยลง มีการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เกิดมลภาวะแล้ว ความเจริญเติบโตนี้จะลดลง จนถึงภาวะหยุดนิ่งไม่เจริญขึ้นอีก เป็นภาวะที่ไม่ต้องการ แต่ก็เสี่ยงไม่ได้ อย่างไรก็ตามกว่าจะถึงภาวะนั้นก็ใช้เวลานาน จากภาวะหนึ่งถึงอีกภาวะหนึ่ง จะมีวิวัฒนาการ 3 อย่างเกิดขึ้นคือ

1) เหตุการณ์ตามทฤษฎีประชากรของมัลธัส โดยเฉพาะในทางประชากรเพิ่ม จนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทั้งทางดี และทางร้าย

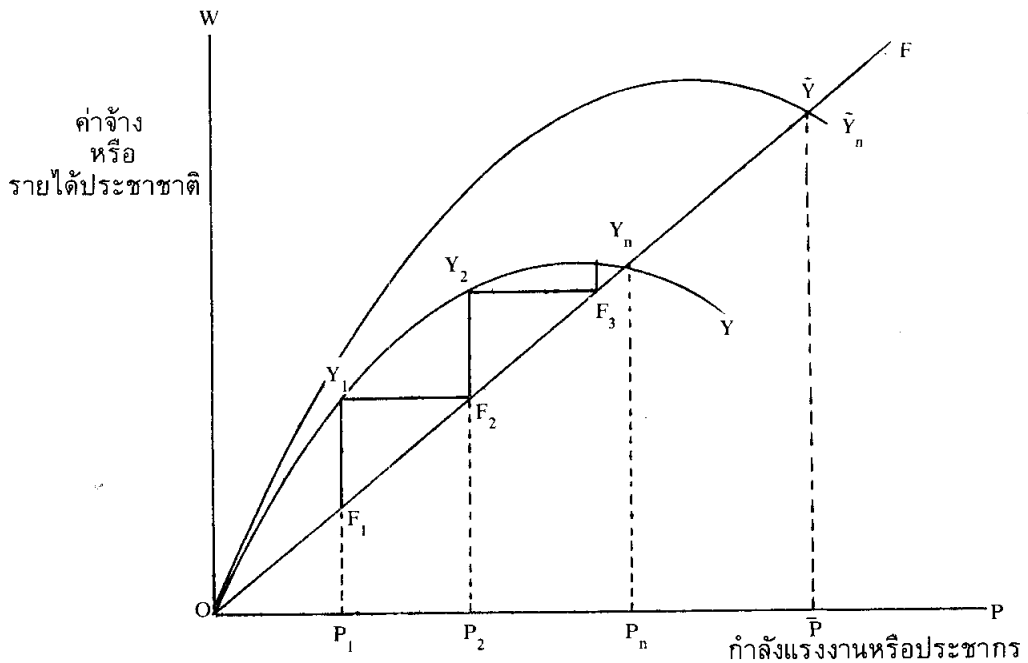
2) มีการทำงานผลิตโดยได้รับค่าจ้างพอแค่ยังชีพ (subsistence theory of wage) ตามที่มัลธัสกล่าวไว้ในทฤษฎีประชากรของเขา ค่าจ้างนี้ยังตั้งเป็นกองทุนไว้จำนวนแน่นอน เมื่อประชากรที่เป็นคนงานเพิ่มมากขึ้น ย่อมเฉลี่ยได้คนละน้อยลง ตามทฤษฎีค่าจ้างเท่ากับเงินกองทุนที่กำหนดไว้ (wage-fund theory of wage) ตามที่ J.S.Mill อธิบายไว้ อันเป็นผลนำไปสู่ภาวะหยุดนิ่ง

3) ทำให้เกิดผลตอบแทนย่อมลดน้อยถอยลง (law of diminishing returns) ตามที่ Ricardo อธิบายไว้ โดยเฉพาะในเกษตรกรรม อันเนื่องจากประชากรเพิ่มมากขึ้น แต่จำนวนที่ดินยังคงเดิมและดินเสื่อมลง

ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจตามแนวคิดของสำนักคลาสสิก จึงคล้ายความเจริญเติบโตของมนุษย์คือเริ่มแต่เกิด แล้วเติบโตเป็นหนุ่มสาวจะมีพลังผลิตมาก ก่อให้เกิดรายได้เพิ่ม ในที่สุดแก่เฒ่า จะล้มหายตายจากไปถึงภาวะหยุดนิ่ง

ทำไมเศรษฐกิจจึงเจริญเติบโต สำนักคลาสสิกอธิบายเริ่มจากระยะแรกมีการพัฒนา
ด้านเกษตรแล้วมาอุตสาหกรรม มีการลงทุนตั้งโรงงานและบริษัทให้คนได้ทำมีค่าจ้าง
เพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ประชากรมีการกินดีอยู่ดี จึงมีพลังผลิตได้มาก รายได้จึงเพิ่มเพราะเพิ่มทุน
และแรงงาน จึงมีพลังผลิตทั้งสินค้าและประชากร ตามทฤษฎีประชากรของมัลธัสเศรษฐกิจ
จึงเจริญเติบโตเป็นระยะ

ทำไมจึงมาถึงระยะหยุดนิ่ง (stationary state) เพราะประชากรเพิ่มเกินความจำเป็นจึง
จ่ายค่าจ้างในระดับพอประทังชีพ (subsistence level) ค่าจ้างยังถูกเงื่อนไขให้น้อยลง เพราะเงินค่า
จ้างตั้งเป็นกองทุน (wage-fund) เมื่อประชากรเพิ่มมากนำมาเฉลี่ยได้จำนวนน้อยลง นำมาเลี้ยง
ดูคนที่เพิ่มขึ้น ประชากรมีความเป็นอยู่เลวลง ทุน (เครื่องมือ, เครื่องจักร ฯลฯ) มีสมรรถ
ภาพลดลง ทำให้ต้นทุนการผลิตสูง การสะสมทุนก็ลด ในที่สุดบังเกิดผลตอบแทนลดน้อยลงทั้ง
ในอุตสาหกรรม และเกษตรกรรม เพราะที่ดินถูกแบ่งย่อย เนื่องจากประชากรเพิ่มเร็ว
ใช้เพาะปลูกนานย่อมขาดความอุดมสมบูรณ์ เศรษฐกิจจึงพัฒนาเฉื่อยลง ในที่สุดเกิดภาวะ
หยุดนิ่ง (stationary state) ซึ่งแก้ได้ด้วยการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ขึ้น (invention) อธิบาย
แบบกราฟได้ดังรูปข้างล่างนี้

- ให้ OW เส้นตั้ง วัดค่าจ้าง, รายได้ประชาชาติ, เงินกองทุนค่าจ้าง
- OP เส้นนอนวัดกำลังแรงงานหรือประชากร
- OF เส้นกองทุนค่าจ้าง (wage-fund) ที่ลาดสูงขึ้น
- OY เส้นรายได้ประชาชาติ ซึ่งวัดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
- OY_n เส้นรายได้ประชาชาติใหม่ ที่แสดงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจได้สูงขึ้น เพราะมีการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ขึ้น

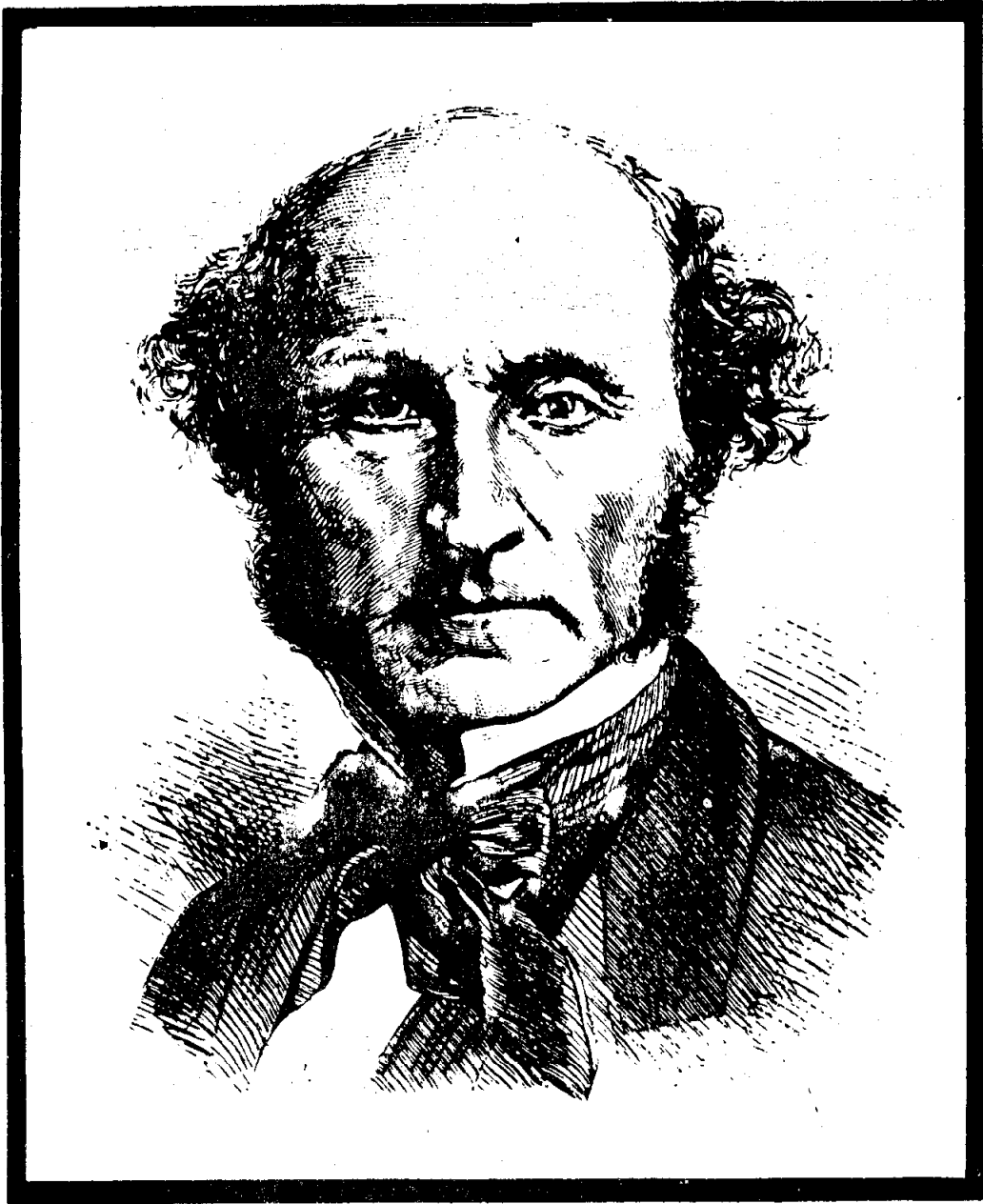
อธิบายตามกราฟข้างบนได้ว่า

รายได้ประชาชาติหรือความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจพัฒนาไปบนเส้น OY ตามช่วงเวลา และประชากรเพิ่มเป็น $OY_1, OY_2, \dots$ จนถึง OY_n จึงใช้เวลานานเป็นทศวรรษหรือศตวรรษ

ในช่วงระยะเวลาแรก กำลังแรงงานจำนวน OP_1 คน จ่ายค่าจ้างเป็นรูปกองทุนค่าจ้างรวม F_1P_2 บาท หากเฉลี่ยต่อคนงานหนึ่งคนจะได้รับ $\frac{F_1P_1}{OP_1}$ ซึ่งเป็นค่าจ้างเพียงเพื่อประทังชีพเท่านั้น ระดับนี้คนงานผลิตสินค้าได้ P_1Y_1 ซึ่งก็คือรายได้ประชาชาติที่แสดงถึงความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนั่นเอง ส่วนที่เกินกว่า F_1P_1 คือ F_1Y_1 เป็นกำไรตกแก่นายจ้างตามความหมายของกำไรได้แก่ส่วนที่เหลือตามทฤษฎีกำไรเท่ากับส่วนที่เหลือ (residual theory) ของริคาโด เมื่อมีกำไรนายจ้างคิดลงทุนเพิ่ม นำเอาเงินส่วนนี้เป็นกองทุนค่าจ้างรวม ซึ่งเพิ่มขึ้นเป็น F_2 กองทุนค่าจ้างรวมจึงเท่ากับ F_2P_2 บาท ทำให้ผลิตสินค้าได้ P_2Y_2 คือรายได้ประชาชาติอีก ส่วนที่เกินจาก F_2 คือ F_2Y_2 เป็นกำไรของนายจ้างที่จะนำไปขยายกิจการเพิ่ม และเพิ่มเป็นกองทุนค่าจ้างรวมต่อไป ขยายไปจนถึง Y_n เป็นรายได้ประชาชาติระดับ P_nY_n นำมาจ่ายเป็นค่าจ้างหมด ไม่ได้นำไปขยายกิจการอีก อันเป็นภาวะเศรษฐกิจหยุดนิ่ง และมีที่ท่าจะคล้อยต่ำลงด้วย เพราะเหตุใด?

ตอบได้ว่า เพราะค่าจ้างจ่ายพอประทังชีพนำไปเพิ่มแก่ค่าจ้างไม่ได้ เพราะไม่มีกำไร ส่วนจำนวนคนงานกลับจะเพิ่มจากการที่ประชากรเพิ่ม แล้วยังประสบผลตอบแทนลดน้อยถอยลง

สรุปได้ว่า ตามแนวคิดเรื่องนี้ของสำนักคลาสสิก จะนำเอาเรื่องทฤษฎีประชากรของมัลธัส (Malthusian theory of population) ผลตอบแทนย่อมลดน้อยถอยลงในเกษตรกรรม

John Stuart Mill (1806-1873): Mill was a logician and political philosopher as well as an economist. Raised in the British Classical tradition, he had David Ricardo for an economics tutor.

(diminishing returns in agriculture) ทฤษฎีค่าจ้างพอยังชีพ (The subsistence theory of wage) ทฤษฎีคลาสสิกส์เรื่องการสะสมเพิ่มขึ้นของทุน (The classical theory of capital accumulation) ทฤษฎีกองทุนค่าจ้าง (wage-fund doctrine) และทฤษฎีกำไรเท่ากับส่วนที่เหลือจ่ายให้แก่ปัจจัยการผลิตอื่น (The residual theory of profit) มาอธิบาย

ถ้าภาวะเศรษฐกิจหยุดชงักงัน (stagnation) เมื่อความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมาถึงระดับ Y_n จะแก้ได้ด้วยการเพิ่มผลผลิต โดยนำเทคนิคใหม่มาใช้ (invention or new technology) เส้นรายได้ประชาชาติหรือเส้นแสดงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจจะเปลี่ยนเป็นเส้นใหม่ที่อยู่สูงขึ้น เป็นเส้น $O\bar{Y}_n$ การหยุดชงักงันทางเศรษฐกิจจะเลื่อนเวลาออกไปอีก จนกว่าจะถึง $\bar{Y}_n$ จึงจะหยุดชงัก เมื่อจวนจะถึงระดับนั้นก็ให้หาทางแก้

John Stuart Mill (1806-1873) ชาวอังกฤษ ได้กล่าวถึงเรื่องสำคัญ คือ

ซัพพลายร่วม (joint supply)

Mill เห็นว่า สินค้าใดทำเป็นสินค้าได้หลายอย่าง เช่น วัวแยกได้เป็นเนื้อ เครื่องในกระดูก เขา หนัง เพื่อนำไปขาย หรือรถยนต์แยกได้เป็นยาง ล้อ ตัวถัง เครื่องยนต์ ในการขายจะต้องขายร่วมกันคือ เนื้อ และเครื่องในวัว เพื่อไปปรุงอาหาร รถยนต์ขายร่วมกันกับยางเรียกว่าเป็นซัพพลายร่วม (joint supply) ผู้ซื้อรถยนต์ เช่นกัน จะต้องซื้อรถยนต์พร้อมกับยางเรียกดีมานด์ร่วม (joint demand) ในราคาาร่วมกันทั้งรถยนต์และยางเรียกราคาร่วม (joint price) เป็นต้นทุนผลิตรถยนต์ทั้งคันเท่าไรเรียกต้นทุนร่วม (joint cost)

การกำหนดในเรื่องนี้ Mill ใช้เส้นดีมานด์และซัพพลายเปลี่ยนที่สำหรับกำหนด สมมติให้รถยนต์แยกออกเพียง 2 อย่าง คือ รถยนต์และยาง อยากทราบว่า ดีมานด์ซัพพลาย ราคาและต้นทุนของ 2 สิ่งนี้เท่าไร

ดูรูปข้างล่าง

ให้ OP เส้นตั้งวัดราคาหรือต้นทุน

OQ เส้นนอน วัดปริมาณสินค้าที่ผลิต

dd เส้นดีมานด์ (ความต้องการซื้อ) ยางรถยนต์

DD เส้นดีมานด์รถยนต์ทั้งคัน รวมทั้งยาง

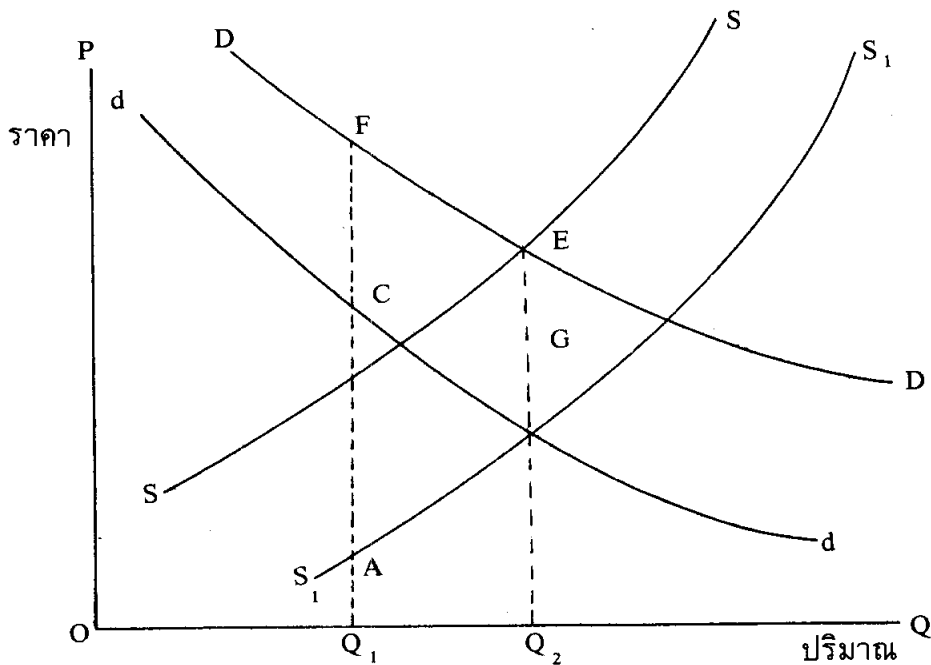
S_1S_1 เส้นซัพพลาย รถยนต์ทั้งคัน รวมยางด้วย

เส้นตีมาตรฐานยางรถยนต์ dd เปลี่ยนที่เป็น DD หมายถึงตีมาตรฐานยางรถยนต์ + (บวก) กับตัวรถยนต์

เส้นซับปลายยางรถยนต์ S_1S_1 เปลี่ยนเป็น SS หมายถึงซับปลายยางรถยนต์ + (บวก) กับซับปลายตัวรถยนต์

หากปริมาณซื้อขายรถยนต์ทั้งคันอยู่ระดับ OQ_1 จะเป็นราคาซื้อ และราคาขายเท่าไร

คำนวณหาโดยลากเส้น FQ_1 ให้ OQ_1 เป็นปริมาณที่ผลิตออกขายทั้งรถยนต์และยาง (ซับปลายร่วม) มีต้นทุนการผลิต BQ_1 เป็นต้นทุนร่วม คือ เป็นต้นทุนผลิต Q_1A และยางรถยนต์ AB ร่วมกัน (Joint cost)

จะมีผู้ต้องการซื้อ สมมติว่า OQ_1 รวมทั้งรถยนต์และยาง (ตีมาตรฐานร่วม) โดยให้ราคา รวม 2 อย่าง Q_1F (ราคาพร้อม) แยกได้เป็นราคารถยนต์ Q_1C ราคายาง CF

ถ้าหากเป็นราคาสมดุลงหรือราคาตลาด คือกำหนดตรงตีมาตรฐานและซับปลายตัดกัน ปริมาณที่มีผู้เสนอขายและต้องการซื้อ คือ OQ_2 (ตีมาตรฐานร่วมและซับปลายร่วม) ในราคาพร้อม ทั้ง 2 อย่าง Q_2E หากราคาเท่ากับต้นทุน ต้นทุนร่วมของรถยนต์และยาง คือ Q_2E เช่นเดียวกัน

ในเรื่องการผลิต

Mill เห็นขัดแย้งกับหลายคน เขาเห็นว่างานของผู้ประกอบวิชาชีพ (แพทย์ นักกฎหมาย ครู นักแสดง นักร้อง นักดนตรี และอื่น ๆ) รวมทั้งงานให้บริการ (งานรับใช้เสิร์ฟอาหาร ฯลฯ) ไม่ก่อให้เกิดผลิตผล (unproductive) เพราะไม่ได้ผลิตสินค้าเป็นตัวตน (untangible) แม้จะมีประโยชน์ก็ตาม แต่เป็นประโยชน์ในขณะนั้นแล้วหายไป ไม่สามารถพอกพูน เก็บรวมกันขึ้น เป็นความมั่งคั่งได้เป็นการถาวร

ความเป็นธรรมในการแบ่งสรร เกิดจากการให้โอกาสเท่าเทียมกัน ในลัทธิเสรีนิยม

เสรีภาพส่วนบุคคลจะเกิดได้ต้องให้โอกาสเท่าเทียมกัน (equality of opportunity) ไม่ใช่เท่าเทียมกันในรายได้หรือความฉลาด ดังนั้นโอกาสเท่าเทียมกันเกิดได้เมื่อทุกคนเริ่มต้นอย่างเป็นธรรม (all start fair) ซึ่งรัฐบาลเป็นผู้มีบทบาทวางนโยบายทางเศรษฐกิจและสังคม ให้เกิดขึ้น กระทำได้ 2 ประการ คือ

1. เข้าแทรกแซงโดยใช้อำนาจ (authoritative interventions) เพื่อห้ามหรือจำกัดพลังของตลาด เช่น ออกกฎหมายห้ามขึ้นราคาสินค้า จำกัดผลผลิตมันสำปะหลัง เป็นต้น ก็จะช่วยเกิดโอกาสเท่าเทียมกันมากขึ้น

2. เข้าแทรกแซงโดยให้การสนับสนุน (supportive interventions) เพื่อขยายพลังของตลาด ให้เกิดการซื้อขายมาก และผลิตสินค้าได้มากขึ้น คนจนมีงานทำมีรายได้ เท่ากับเกิดโอกาสเท่าเทียมกันแก่คนยากจนมากขึ้น

การแทรกแซงทั้ง 2 วิธีนี้ อาจเป็นได้ทั้งก่อนและหลังการเกิดความเท่าเทียมกัน การแทรกแซงก่อนเกิดความเท่าเทียมกันหมายถึง ตอนเริ่มต้นทำ ต้องให้ทุกคนเริ่มจากจุดเดียวกันเพื่อเกิดความเป็นธรรม เช่นในการแข่งขัน ผู้เข้าแข่งเริ่มที่จุดเริ่มต้นเดียวกัน ออกจากจุดเริ่มต้นในเวลาเดียวกัน ส่วนการแทรกแซงหลังจากมีความเท่าเทียมกันแล้ว หมายถึง การที่รัฐบาลเก็บภาษีอยู่นั้น เกิดความเท่าเทียมกันแล้ว แต่มาใช้หลักเกณฑ์เก็บที่จะให้เกิดความเป็นธรรมมากขึ้น เพื่อหลีกเลี่ยงการเลี่ยง และความไม่แน่นอนที่อาจเกิดขึ้น

ในเรื่องการเก็บภาษีที่จะให้เกิดความเป็นธรรม Mill เห็นด้วยกับการเก็บภาษีอัตราตามส่วน (proportion) เขาเน้นในหลัก “การเสียสละเท่าเทียมกัน” อันเป็นความหมายอย่างหนึ่งของโอกาสเท่าเทียมกัน Mill ได้เน้นถึงผลที่กระทบต่อคนยากจน Mill จึงเห็นควรวางนโยบายการเก็บภาษีแตกต่างกัน 3 ประการ เพื่อให้กระทบถึงคนยากจนน้อยลงโดย

1. ภาษีเงินได้ Mill เห็นควรให้มีการประเมินเสียภาษีเงินได้อย่างเป็นธรรม โดยเรียกเก็บอัตราตามส่วนในทุกระดับรายได้ ให้ยกเว้นภาษีแก่ผู้มีรายได้ต่ำกว่าจำนวนที่กำหนดไว้ เช่นกำหนดว่าผู้มีรายได้ต่ำกว่าปีละ 5,000 บาท ไม่ต้องเสียภาษี รายได้ระดับนี้กำหนดจากอะไร Mill เห็นว่า ควรเป็นจำนวนเงินที่พอซื้อสิ่งจำเป็น เพื่อความคงอยู่ของประชากร เขายังเป็นห่วงคนยากจนที่มีรายได้ใกล้เคียงกับระดับนี้ (สมมุติว่า 5,050 บาท) ต้องเสียภาษีแล้วในอัตราตามส่วน ย่อมเป็นผู้เสียเปรียบ Mill ยังมีความเห็นต่อไปว่า ภาษีทางอ้อมควรเสียเป็นอัตราถอยหลัง (regressive tax) เช่นภาษีเก็บจากสินค้าและอาคารศุลกากร การเก็บภาษีควรเป็นระบบที่จูงใจให้คนอยากทำงาน ดังนั้นภาษีเงินได้จึงควรเก็บอัตราตามส่วนดีกว่า อัตราก้าวหน้า เพราะผู้ขยันทำงานมีรายได้สูงเสียภาษีสูง จะเกิดท้อใจ หากเป็นอัตราก้าวหน้า

2. ภาษีการรับมรดกและภาษีสรรพสามิต Mill พบว่า ภาษีการรับมรดกเป็นวิธีการลดและปรับความไม่เท่าเทียมกันในความมั่งคั่งมาก ๆ ลงและส่งเสริมให้เกิดภาวะที่ทุกคนเริ่มต้นอย่างเป็นธรรมจากจุดเดียวกัน จึงควรจัดเก็บภาษีจากกองมรดกและการให้โดยเสนหาที่เป็นเงินหรือทรัพย์สินมากเกินกำหนด ควรระวังในเรื่องเก็บภาษีอัตราสูง จนมีผู้หลีกเลี่ยงมาก ด้วยวิธีบริจาคหรือปิดบังไม่ยอมแจ้งจำนวนทรัพย์สินเพื่อไม่ให้ตรวจสอบได้ Mill เห็นด้วยกับการเก็บภาษีมรดกในอัตราก้าวหน้า เพราะเป็นสิ่งแตกต่างจากภาษีเงินได้ ภาษีเงินได้หากเก็บในอัตราก้าวหน้า ผู้มีรายได้สูงจะท้อใจไม่ยอมทำงาน เพราะผู้มีรายได้ต้องออกแรงหามา ส่วนมรดกไม่ต้องออกแรงหาได้มาเปล่า

การเก็บภาษีเป็นวิธีการให้เกิดการแบ่งปันทรัพย์สินความมั่งคั่งเสียใหม่ ให้ได้รับใกล้เคียงกันมากขึ้น ในสมัยที่ Mill มีชีวิตอยู่ เห็นกันว่า ภาษีทางอ้อม เช่นภาษีเก็บกับสินค้า จะเก็บจากสินค้าจำเป็นหลายอย่าง จึงกระทบถึงคนจนต้องเสียไม่เป็นไปตามสัดส่วนที่ควรเสีย Mill สนับสนุนให้เก็บจากสินค้าเข้าและภาษีสรรพสามิต ซึ่งเป็นภาษีทางอ้อม ควรเลือกเก็บชนิดที่ให้คนจนเสียน้อย ไม่ตกเป็นภาระมากเกินไป จะเลือกเก็บให้เหมาะสมและถูกต้องอย่างไร Mill ไม่ได้กล่าวไว้

3. ภาษีสิ่งฟุ่มเฟือย Mill ต้องการให้คนจนได้รับโอกาสเท่าเทียมกัน โดยให้ผู้มีมั่งมีเสียภาษีสิ่งฟุ่มเฟือย เพราะเป็นผู้ซื้อและใช้สินค้าดังกล่าว เพื่ออวดหรือหัวสูง ซื้อเพราะคิดจะซื้อก็ตาม เพราะเป็นสิ่งไม่จำเป็น

การเก็บภาษีเหล่านี้ เพื่อรัฐมีรายได้มาใช้จ่ายและเพื่อให้เกิดโอกาสเท่าเทียมกัน Mill เห็นว่า การเก็บภาษีควรให้เกิดจูงใจคนอยากทำงาน เช่นภาษีทางอ้อมเก็บอัตราถอยหลังจากสินค้า เพื่อคนจนใช้สินค้านั้นอย่างประหยัด แล้วเก็บภาษีมรดกในอัตราก้าวหน้า มาทดแทนแก่คนจน เห็นได้ว่า Mill เห็นชอบกับนโยบายเศรษฐกิจในการเก็บภาษีดังกล่าว และมีการสงเคราะห์คนจนกฎหมายอาจแก้ไขเพื่อเปิดโอกาสให้เท่าเทียมกัน ในการแบ่งสรรรายได้ หากการช่วยเหลือคนจนทางอ้อมด้วยระบบภาษีมิเงินไม่เพียงพอ ควรหาทางช่วยเหลือทางตรงด้วยการให้เป็นเงินหรือสิ่งของอีกทางหนึ่ง

ลัทธิคลาสสิกใหม่ (Neoclassical Economics)

เป็นลัทธิเศรษฐกิจที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า Cambridge School เพราะเกิดขึ้นที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ อังกฤษ โดยมี Alfred Marshall (1842-1924) เป็นผู้ค้นคิดซึ่งเป็นศาสตราจารย์สอนวิชาเศรษฐศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ตามแนวคิดของลัทธิคลาสสิกเดิม (Classics) ของ Adam Smith ที่เกิดขึ้นเมื่อ ปี 1776 ส่วนลัทธิคลาสสิกใหม่เกิดขึ้นหลังจากนั้นประมาณ 100 ปี (2890-1776=114 ปี) อันเป็นที่ Marshall เขียนตำราของเขาชื่อ Principle of Economics (1890) ขณะนั้น คณิตศาสตร์กำลังมีบทบาทสำคัญในวิชาการต่าง ๆ Marshall เองก็เป็นนักคณิตศาสตร์ ลัทธิคลาสสิกใหม่จึงเป็นลัทธิที่ดัดแปลงแก้ไขลัทธิคลาสสิกเดิม ใช้วิธีอธิบายเป็นคณิตศาสตร์และสถิติให้สั้นและเข้าใจง่าย เหมาะกับนักคณิตศาสตร์และคนอื่นศึกษาเศรษฐศาสตร์ได้ง่าย มีบุคคลอื่นที่อธิบายในลัทธิคลาสสิกใหม่ที่สำคัญ เช่น J.B. Clark, Irving Fisher เป็นต้น

เพื่อให้เห็นข้อแตกต่างของใหม่กับเก่า ขอนำเอาลักษณะของลัทธิคลาสสิกใหม่ที่สำคัญมากกล่าวคือ

1. **ทฤษฎีราคา (มูลค่า)** ลัทธิคลาสสิกโดย Smith ได้กล่าวไว้ถึงมูลค่าการใช้และมูลค่าแลกเปลี่ยน ส่วนคลาสสิกใหม่กล่าวถึงราคา ซึ่งก็คือมูลค่าแลกเปลี่ยนในสมัยก่อนที่ยังไม่ใช้เงินตราตัวเอง ลัทธิคลาสสิกใหม่เห็นว่าราคากำหนดจากดีมานด์และซัพพลาย เพราะมนุษย์มีพฤติกรรมในการซื้อขายของเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้บริโภค และกำไรสูงสุดแก่ผู้ผลิต Marshall ได้อธิบายไว้ถึงราคาตลาดโดยแสดงเป็นกราฟ ให้เห็นการทำงานของดีมานด์และซัพพลายทำให้เกิดราคาตลาด อันเป็นราคาที่พอใจ ผู้ซื้อผู้ขายจำนวนมากที่สุดตามวิธีทางคณิตศาสตร์

2. การแบ่งสรรรายได้ ลัทธิคลาสสิกกล่าวถึงการแบ่งสรรรายได้เป็นดอกเบียดกแก่เจ้าของเงิน ค่าเช่าตกรแก่เจ้าของที่ดิน กำไรตกรแก่นายจ้าง ผู้ประกอบการและค่าจ้างตกรแก่คนงาน ลัทธิคลาสสิกใหม่ เข้ามาอธิบายถึงการกำหนดสิ่งเหล่านี้ควรเป็นเท่าไร โดยใช้คณิตศาสตร์เพื่อช่วยให้แจ่มแจ้งขึ้น

ทฤษฎีค่าจ้างเท่ากับกองทุนที่กำหนดไว้ (wage-fund theory of wage) ที่ J.S. Mill แห่งสำนักคลาสสิกอธิบายไว้ ซึ่งมีผู้ค้าน่าว่ามีมือแรงงานไม่เท่ากันจะให้ค่าจ้างเท่ากันไม่ได้ กองทุนที่เป็นค่าจ้างกำหนดไว้แน่นอนไม่ถูกต้องนัก J.B. Clark แห่งสำนักคลาสสิกใหม่กลับเห็นว่าค่าจ้างควรเท่ากับผลิตผลเพิ่ม (marginal productivity theory of wage) จึงจะถูก คือจ่ายตามผลงานที่คนงานผลิตได้ เช่นการจ่ายค่าจ้างรายชั่วโมง หรือตามจำนวนหน่วยที่คนงานผลิตได้ เช่นทำแก้อ้อได้ 1 ตัว จ่าย 5 บาท ทำได้ 10 ตัว จ่าย 50 บาท ย่อมไม่ได้เท่ากันใครทำงานได้มาก ผลงานดีมีฝีมือควรได้ค่าจ้างมากกว่า แล้วลดหลั่นกันไป จึงจะถูกต้องกับความเป็นจริง

3. ลัทธิการมองในแง่ร้าย (Pessimism) ของ Ricardo และ Malthus แห่งสำนักคลาสสิก ที่ว่า ประชากรเพิ่มมากกว่าอาหารจะทำให้ผู้คนล้มตายเพราะขาดอาหาร จะประสบผลที่ได้ ย่อมลดน้อยถอยลง เพราะประชากรมากแต่ที่ดินทำกินยังเท่าเดิม สาเหตุนี้ทำให้เกิดค่าเช่าในประเทศด้อยพัฒนา ลัทธิคลาสสิกใหม่กลับเห็นว่า ในประเทศพัฒนา ประชากรเพิ่มจะเป็นแรงงานช่วยการพัฒนาเศรษฐกิจ ทำให้สังคมดีขึ้น แรงงานเป็นสิ่งที่ประเทศพัฒนาขาดแคลน

4. ทฤษฎีตลาดของเซย์ (Say's law of market) ที่ว่า Supply creates its own demand หรือซัพพลายเท่ากับดีมานด์นั้น ลัทธิคลาสสิกใหม่โดย Marshall ได้อธิบายให้ละเอียดขึ้น โดยแบ่งตามระยะเวลาออกเป็น ในระยะสั้นผลิตขึ้นมาจะยังขายไปหมด แต่หากเป็นระยะยาว อาจเป็นไปได้ที่ขายได้หมดตามทฤษฎีของเซย์

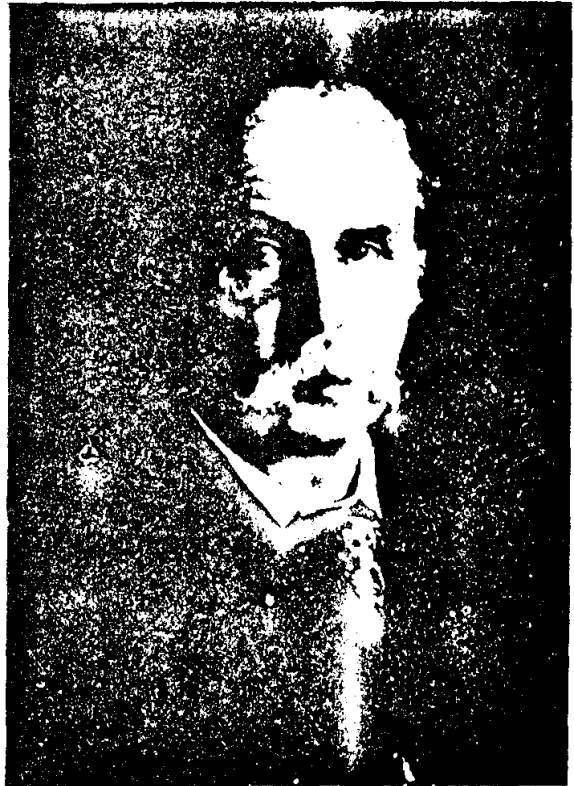
นักเศรษฐศาสตร์ในกลุ่มคลาสสิกใหม่มีแนวคิดอย่างไร ควรได้ศึกษาในที่นี้

Alfred Marshall (1842-1924)

เขาได้นำเรื่องเวลามาใช้ในการวิเคราะห์ดีมานด์ ซัพพลายและราคา Marshall ได้แบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ

William Stanley Jevons (1835–1882). An exponent of marginal utility and an enthusiast for mathematics in economics, Jevons is also remembered for his theory (not absurd in the case of an agricultural economy) that the cost of production causes the business cycle.

Alfred Marshall (1842–1924). Marshall was probably the most famous British economist in the late nineteenth and early twentieth centuries. Although a marginal utility theorist, he stressed links with the “cost of production” theorists, like Ricardo.

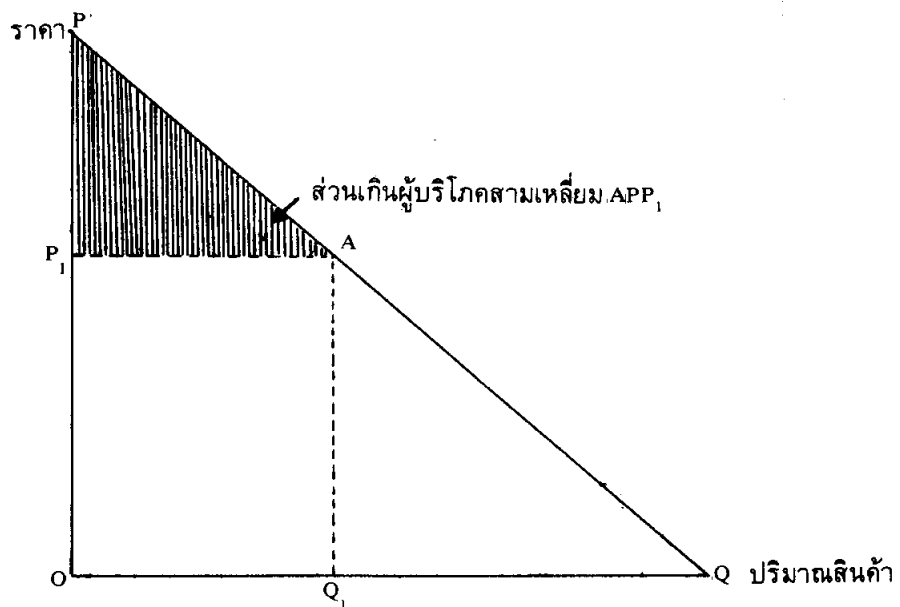
1. ระยะเวลาเพียงชั่วครู่ (momentary change) การเปลี่ยนแปลงชั่วครู่เพียง 1 หรือ 2 วัน อันเกิดจากดินฟ้าอากาศ หรือเหตุการณ์อันไม่คาดหมายไว้เกิดขึ้น จะทำให้ปริมาณจับพลาย และราคาเปลี่ยนไปอย่างไร เขาสมมติให้เป็นการจับปลาทะเล ในวันนั้นคลื่นลมแรงทำให้จับปลาได้น้อย เพราะเรือบางลำขนาดเล็กออกจับปลาไม่ได้ ปลาที่มีราคาแพง จับปลาได้น้อย หมายถึงจับพลายน้อย คนแย่งซื้อปลา หมายถึงดีมีมาก จึงต้องแบ่งกันไปคนละเล็กคนละน้อย ในทางกลับกัน หากโชคดีเรือหาปลาเจอปลาชุม อยู่ใกล้ฝั่งจับได้มาก หมายถึงจับพลายมาก คนซื้อไปบริโภคเท่าเดิม หมายถึงดีมีมากขึ้น ราคาจะถูกลง ทั้งนี้เป็นอยู่ชั่วคราว จนกว่าเหตุการณ์จะเข้าสู่ที่ปกติ

2. **ระยะสั้น (short run change)** ได้แก่ระยะที่เปลี่ยนแปลงปรับปรุงอะไรได้บ้าง เช่น ประมาณ 6 เดือน เขาสมมติในเรื่องเดิม ให้ปลายจับเพิ่มไม่ได้มาก เพราะเรือถูกคลื่นลมพัดแตกหายไปหลายลำ ชาวประมงบางคนซ่อมอวนได้บ้าง เรือซ่อมได้บ้างแต่จำนวนยังไม่เท่าเดิม ปลาจับเพิ่มได้บ้างแต่ยังไม่ถึงระดับปกติ ชับพลายยังน้อย ดีมานด์ยังมากอยู่ ราคาถูกลงบ้างแต่ยังไม่เข้าสู่ที่ปกติ คือ ถูกลงกว่าระยะเพียงชั่วคราว

3. **ระยะยาว (long run change)** คือระยะยาวกว่าระยะสั้น ที่เหตุการณ์ปรับเข้าสู่ที่ปกติ เพราะเรือหาปลาทำขึ้นใหม่เสร็จ อวนเพิ่มจำนวนขึ้น ลูกเรือหาปลาได้ฝึกสอนมีความชำนาญ คือระยะเวลาประมาณ 1 ปี ดีมานด์และชันพลายเข้าสู่จุดสมดุลอีกครั้ง ราคาเป็นปกติ นั่นคือ จะถูกกว่าระยะชั่วคราวและระยะสั้น ถ้าเป็นโรงงานอุตสาหกรรมระยะเวลาที่สามารถสร้างโรงงานใหม่เสร็จ ผลิตสินค้าเพิ่มได้เพียงพอกับผู้ซื้อไปใช้

ส่วนเกินผู้บริโภค (Consumer's surplus)

Marshall ได้วิเคราะห์ส่วนเกินผู้บริโภคเขาเป็นผู้สังเกตเห็นจากการสร้างกราฟเส้นดีมานด์ (D) จะเป็นเส้นลาดต่ำลงไปล่างขวา (downsloping) ทำให้เกิดสามเหลี่ยมที่ยอด ดังรูปข้างล่าง

ส่วนเกินผู้บริโภคคือสามเหลี่ยม APP_1 (ตรงยอดที่ระบายไว้) Marshall แปลกใจว่าคืออะไร จึงเกิดความคิดว่าเป็นส่วนเกินผู้บริโภค (consumer's surplus)

ส่วนเกินผู้บริโภคคือ ส่วนที่ผู้บริโภคได้รับเกินกว่าราคาสินค้าที่จ่ายจริง จึงทำเป็นสูตรคำนวณหาได้ว่า

ส่วนเกินผู้บริโภคต่อหน่วย = ส่วนที่ผู้บริโภคได้รับหรือ

$$MU - \text{ราคา (P)} = MU - P$$

ตามรูปข้างบนจะเป็น $\Delta APP_1 \Rightarrow OPAQ_1 - OP_1AQ_1$

ถ้าเป็น ส่วนเกินผู้บริโภครวม = ผลบวกส่วนเกินผู้บริโภคต่อหน่วย = Σ ส่วนเกินผู้บริโภคต่อหน่วย

ราคา (P) เป็นราคาที่ผู้บริโภคจ่ายจริง (explicit price) หลังจากต่อรองราคาแล้ว จึงเป็นราคาที่ซื้อขายกันขณะนั้น คือเงินที่ผู้บริโภคควักจากกระเป๋าให้ผู้ขายไปนั่นเอง

ส่วนที่ผู้บริโภคได้รับ (implicit price) จะเป็นความรู้สึกทางจิตใจ ไม่เห็นเป็นตัวเงิน แต่ต้องหาทางคิดเป็นตัวเงิน หากจะคำนวณออกมาจึงเป็น

1) มูลค่าทางสวัสดิการ (welfare value) เช่นเราซื้อเสื้อกันหนาว เมื่อสวมยังทำให้ร่างกายอบอุ่น ไม่เกิดปอดบวม มีความรู้สึกสบาย และมีชีวิตอยู่ได้อย่างปกติ เรียกว่าได้รับสวัสดิการ คิดเป็นมูลค่าเท่าไร

2) ความพอใจสูงสุดที่เรามีกับสินค้านั้น หรือจะเรียกประโยชน์ที่เพิ่มเข้ามานั้นเอง (MU) ความจริงมูลค่าทางสวัสดิการก็รวมอยู่ในประโยชน์ที่เพิ่มเข้ามาแล้ว รวมทั้งความสวยของเสื้อออกแบบได้แปลก นำมาใส่แล้วยังมีผู้ชมว่าสวยเป็นเอกบุรุษ เป็นต้น

3) ราคาที่ผู้ขายตั้งไว้สูงกว่าเป็นจริงแล้ว ยอมลดให้ผู้ซื้อ เช่น ตั้งราคาสูงเพื่อต่อรอง, สินค้าลดราคาด้วยเหตุอื่น ๆ เช่น ลดราคาวันใหม่ 5% ราคาที่ตั้งไว้สูงกว่าเป็นจริงในภาวะฉุกเฉิน หรือเหตุไม่ปกติต่าง ๆ เช่นน้ำท่วม แล้วลดลงภายหลัง ราคาที่ตั้งไว้สูงเท่าไร นั่นคือราคาที่ผู้บริโภคคิดว่าตนต้องรับเอา

สมมติเป็นการซื้อซ้ำ ราคาที่ผู้ซื้อหรือผู้บริโภครายจริงต่อหน่วย 10 บาท (P)

ส่วนที่ผู้บริโภครู้หรือผู้ซื้อคิดว่าควรเป็นราคา หรือ MU ของซ้ำ จะลดลงตามปริมาณที่ซื้อเป็น 25, 20, 15, 10, 5.... ทำเป็นตาราง

ซ้ำที่	ส่วนที่ผู้ซื้อได้รับหรือ MU ของซ้ำ (บาท)	ราคาซ้ำต่อหน่วย (P) (บาท)	ส่วนเกินผู้บริโภคต่อซ้ำ 1 หน่วย (บาท) ช่อง 2-3
1	2	3	4
1	25	10	15
2	20	10	10
3	15	10	5
4	10	10	0
5	5	10	-5
6	0	10	-10

ถ้าซื้อซ้ำ 3 หน่วย ส่วนเกินผู้บริโภครวม คือ $15+10+5 = 30$ บาท

เพราะสูตร : ส่วนเกินผู้บริโภครวม = Σ ส่วนเกินผู้บริโภคต่อหน่วย

ผลบวกของส่วนเกินผู้บริโภคต่อหน่วย คือ ช่อง 4 บวกกัน ได้แก่ $15+10+5$ ถ้าซื้อซ้ำเพียง 3 หน่วย

ในการซื้อสินค้าผู้ซื้อได้ส่วนเกินเสมอ ถ้าไม่มีส่วนเกินคือซื้อซ้ำที่ 4 ลงไป ส่วนเกินผู้บริโภคถึงกับติดลบ ผู้บริโภคจะหยุดซื้อซ้ำ

การยืดหยุ่น (elasticity)

การยืดหยุ่นได้แก่เปอร์เซ็นต์ของการเปลี่ยนแปลงในปริมาณที่มีผู้ต้องการซื้อหารด้วยเปอร์เซ็นต์ของการเปลี่ยนแปลงของราคา สูตรทางพีชคณิต

$$Ed = \frac{\Delta Qd}{Qd} \div \frac{\Delta P}{P}$$

Ed = ความยืดหยุ่นของปริมาณ Qd = ปริมาณสินค้าที่มีผู้ต้องการซื้อ P = ราคา

Δ = ส่วนที่เปลี่ยนแปลง (เพิ่มหรือลด) แบ่งออกได้เป็น 3 อย่าง คือ

1. ยืดหยุ่นมาก (elastic) คือมากกว่า 1
2. ยืดหยุ่นน้อย (inelastic) คือน้อยกว่า 1
3. ยืดหยุ่นพอดี (unit elastic) คือเท่ากับ 1

ทั้งหมดนี้ Marshall ได้อธิบายโดยใช้คณิตศาสตร์ช่วย แต่ในที่นี้ไม่ได้อธิบายยาว เพราะเป็นเรื่องที่ศึกษามาแล้ว

Irving Fisher ในเรื่องสูตรการแลกเปลี่ยน (Equation of Exchange)

Fisher ได้คิดสูตรทฤษฎีเงินตรา (Quantity theory of Money) ว่า $MV + M'V' = PT$

M = ปริมาณเงินตราในการหมุนเวียน

V = การหมุนเวียนของเงินหรือการเปลี่ยนมือ

M' = เงินฝากเพื่อเรียกในธนาคาร

V' = การหมุนเวียนของเงินฝากเพื่อเรียก

P = ระดับราคา

T = ปริมาณสินค้าหรือธุรกิจ

เมื่อถือว่าเงินฝากเพื่อเรียกเป็นเงินตรา สูตรจึงสั้นเป็น $MV = PT$

สมมติให้เงินตราในมือประชาชน 100 ล้านบาท หมุนเวียนเปลี่ยนมือ 5 ครั้งต่อปี
สินค้านำราคา (P) หน่วยละ 500 บาท เป็นสินค้าทั้งหมดเท่าไร? สูตร $MV = PT$ แทนค่า

$$100 \text{ ล้านบาท} \times 5 = 500 \times T \therefore T = \frac{100,000,000 \times 5}{500} = 1,000,000 \text{ หน่วย}$$

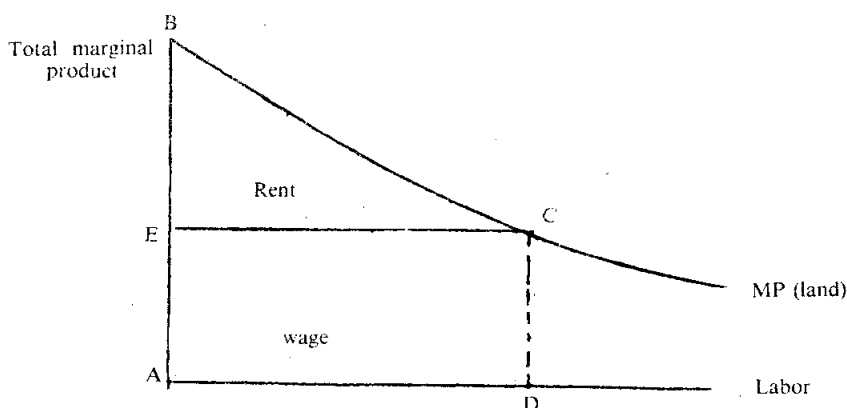
Irving Fisher, 1867-1947.

Fisher คิดสูตรนี้ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าเมื่อปริมาณเงินตราเพิ่มเป็นผลให้ราคาสินค้าแพงขึ้น M กับ P มีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน เมื่อใดพิมพ์ธนบัตรขึ้นใช้มากจะทำให้สินค้านั้นแพงขึ้น เป็นผลให้เกิดเงินเฟ้อ เมื่อใดลดปริมาณเงินตราลงอาจเป็นเพราะคนเก็บเงินไว้กับตัวมาก ธนาคารไม่ปล่อยเงินให้กู้สินค้านั้นจะถูกกลงเป็นต้น v และ T มักกำหนดจาก นิสัยและประเพณี เทคโนโลยีและการจัดตั้งโรงงาน นิสัยคนชอบซื้อของเงินหมุนเวียนเร็ว ประเพณีวันปีใหม่นิยมซื้อของขวัญ ธุรกิจคึกคัก เงินใช้จ่ายเปลี่ยนมือเร็ว หากมีผู้คิดประดิษฐ์ทำเครื่องจักรได้ใหม่เช่นคิดทำน้ำมันสูตรใหม่ได้ คนจะซื้อรถยนต์ใช้มากขึ้น ธุรกิจหมุนเวียนดีเงินเปลี่ยนมือเร็ว การที่ปริมาณเงินเปลี่ยนแปลง (เพิ่มขึ้นหรือลดลง) ไม่เป็นเหตุโดยตรงทำให้ v และ T เปลี่ยนแปลง เช่น ถ้าพิมพ์ธนบัตรออกใช้มาก ไม่ทำให้ธุรกิจคึกคัก ซื้อง่ายขายคล่องและเงินไม่เปลี่ยนมือเร็ว เป็นต้น v และ T เกี่ยวข้องกับ P เมื่อใดเงินเปลี่ยนมือหมุนเวียนเร็วธุรกิจซื้อง่ายขายคล่องผลิตสินค้าขึ้นได้มาก ราคามักเปลี่ยนไป

J.B.Clark ในเรื่องทฤษฎีประสิทธิภาพเพิ่ม Marginal-Productivity Theory of Distribution

ในหนังสือของ Clark ให้หลักไว้ว่า ประสิทธิภาพเพิ่มเป็นตัวกำหนดมูลค่าของปัจจัยการผลิตคนงานเพิ่ม (Marginal workers) เป็นผู้กำหนดค่าจ้างมาตรฐาน เช่นเดียวกัน ข้าว ผลิตเพิ่มขึ้น 1 เกวียน กำหนดมูลค่าของข้าวทั้งหมด

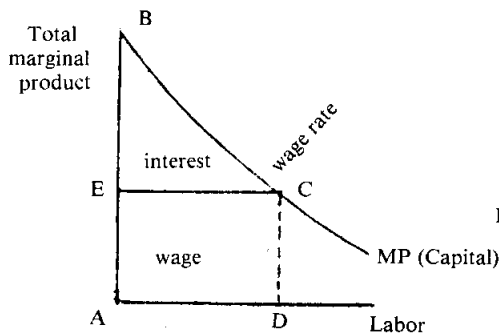
ทฤษฎีค่าเช่าของ Ricardo ใช้หลักของ Clark ในการกำหนดราคาปัจจัยการผลิตมีที่ดินและแรงงาน

- ให้ BC เป็นผลผลิตเพิ่มของที่ดิน
- AD จำนวนคนงานเพิ่มเข้ามาทำในที่ดิน
- BC เป็นเส้นลาดต่ำตามกฎ ผลที่ได้ย่อมลดน้อยลง
- ABCD เป็นพื้นที่วัดผลผลิตรวม (TP)

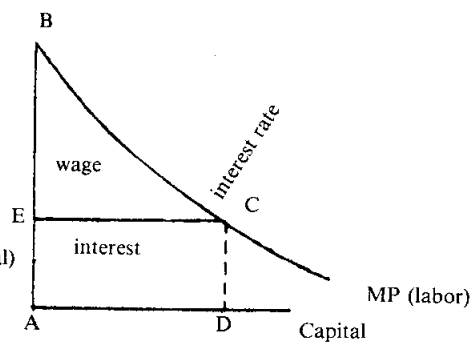
ตามทฤษฎีค่าเช่าของ Ricardo ค่าเช่าเป็นส่วนเกินที่แตกต่าง (differential surplus) ดังนั้นค่าเช่าจึงเป็นส่วนแตกต่างระหว่างมูลค่าของผลผลิตของ (ABCD) ลบด้วย ค่าจ้าง (AECD) ฉะนั้นส่วนเกินที่แตกต่าง คือ EBC เป็นค่าเช่า ซึ่งก็คือประสิทธิภาพเพิ่มของที่ดินนั่นเอง เมื่อเพิ่มที่ดินเข้า 1 แปลง หลังจากหักค่าจ้าง ซึ่งเป็นมูลค่าของปัจจัยการผลิตที่ใช้ร่วมกัน

ทฤษฎี ประสิทธิภาพเพิ่มของ Clark เป็นการขยายทฤษฎีค่าเช่าของ Ricardo มาเป็น ทฤษฎีดอกเบีย และค่าจ้าง

(a)

marginal productivity ซึ่งเป็น
ดอกเบีย ได้แก่ EBC

(b)

marginal productivity ซึ่งเป็นค่าจ้าง
ได้แก่ EBC

ตามทฤษฎีของ Clark

ตามรูปข้างบน (a) เมื่อเพิ่มเงินทุน 1 หน่วย ได้ผลผลิตรวม (TP) จำนวน ABCD หักค่าจ้างซึ่งเป็นมูลค่าของปัจจัยการผลิตที่ใช้ร่วมกันออก แล้วเหลือเป็นดอกเบีย EBC คือประสิทธิภาพเพิ่มของเงินทุน

JOHN BATES CLARK

1847-1938

Clark's professional lifespan coincided with the development of U.S. academic economics in the post-Civil War years. He graduated from Amherst College in 1892 and then studied in Germany. Returning to America, he taught for a period at Carleton College in Minnesota and went to Columbia in 1895, where he remained until his retirement in 1923.

While studying in Germany, Clark came under the influence of the school of economics known as the German "historical school" (a group who generally deemphasized theory). After this period, however, he turned to theory and his great work was in that area. He was in fact the outstanding theorist of his day.

His major interest was in the field of distribution. Clark wished to show that natural laws were responsible for the distribution of goods and services. It follows, argued Clark, that if such laws were allowed to work without interference, they would render to every agent of production the amount which that factor created. Clark tried to isolate the factors of production (much as a chemist would isolate various elements) in order to trace their influence.

Clark's work falls into two general periods. His early efforts were exemplified by his book *The Philosophy of Wealth*. This book illustrates his early formulation of the marginal utility principle and at the same time his hostility to some of the basic views of the classical school. He held that the classical model of the "economic man" (which emphasized his acquisitive instincts) ignored the higher human motives which were, in fact, of great importance. Secondly, classical theory was unrealistic. Clark felt that competition in America was passing rapidly, if indeed it had ever really been significant. Thirdly, he felt that classicism had failed to realize that society was an organism. Clark proposed to remedy these defects by his new philosophy.

In 1890 he published his most important book, *The Distribution of Wealth*, which made his reputation in marginal analysis. This book was a major American contribution of the time, being systematic

and sound in theory. Clark was often compared to Marshall as a "master builder" of theory.

Clark's reputation as a technical economist rests on the two books mentioned above. The first modified the marginal utility theory of value developed earlier by Jevons and Menger (an Austrian economist pioneer in marginalism). The second developed the marginal productivity theory of distribution. This latter point led Clark to argue that society rendered to each person, as income, a portion of the total product which was relative to what he had produced, the rule being: "to each what he creates." (Clark's critics denounced him for confusing theory and observable facts, and for overlooking such factors as inherited wealth and inequality of economic opportunity.)

Clark became the leading figure of his time in American theoretical economics. In addition to the works mentioned, he published *Capital and Its Earnings* (1888) and *Essentials of Economic Theory* (1907). He was a founder of the American Economic Association and its president from 1894 to 1895.

FOR FURTHER READING

Gruchy, Allan G. *Modern Economic Thought, The American Contribution*. Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1947.

ในการทำงานเดียวกัน รูป (b) เมื่อเพิ่มคนงานเข้า 1 คน ทำให้ได้ผลผลิตรวม ABCD หักดอกเบี่ย ซึ่งเป็นมูลค่าของเงินทุนที่ใช้ร่วมกันออก เหลือเป็นค่าจ้าง EBC คือประสิทธิภาพเพิ่มของแรงงาน

คำถามท้ายบทที่ 3

1. กฎของ Say (Say's Law of Market) มีว่าอย่างไร? อธิบายให้เข้าใจ
2. ทฤษฎีประชากรของ Malthus มีว่าอย่างไร? ทำไมจึงถือว่าอยู่ในลัทธิคลาสสิก
3. การยับยั้งไม่ให้ประชากรเพิ่มเร็วตามความเห็นของ Malthus มีกี่วิธี? อะไรบ้าง? อธิบาย
4. ทฤษฎีประชากรของ Malthus เป็นจริงเพียงใด?
5. จงอธิบายทฤษฎีค่าเช่าของ Ricardo มาพอเข้าใจ
6. Senior อธิบายเรื่องประชากรจำกัดลง เพราะความทุกข์เข็ญคล้ายกับ Malthus อย่างไร?
7. Senior อธิบายเรื่องผลตอบแทนลดน้อยถอยลง อย่างไร?
8. Senior มีความเห็นว่าสินค้าใดจะมีมูลค่าได้อย่างไร?
9. Senior แบ่งการผูกขาดออกเป็น 4 ชนิด อะไรบ้าง? สินค้าที่ผูกขาดนั้น ๆ กำหนดราคาอย่างไร
10. สรุปแนวคิดของสำนักคลาสสิก ภาวะที่เจริญพัฒนาไปถึงภาวะหยุดนิ่งจะมีวิวัฒนาการ 3 อย่าง อะไรบ้าง?
11. คำว่า ชั้บพลายร่วม (Joint supply) ดีมานด์ร่วม (Joint demand) ราคาร่วม (Joint price) ต้นทุนร่วม (Joint cost) หมายความว่าอย่างไร ตามความคิดของ J.S.Mill
12. ในเรื่องการผลิต J.S.Mill มีเหตุผลอย่างไรที่ว่างงานของผู้ประกอบวิชาชีพและให้บริการ ไม่ก่อให้เกิดผลิตผล
13. ใครเป็นผู้ต้นคิดลัทธิคลาสสิกใหม่ (Neoclassical School) คืออะไร? บอกชื่อบุคคลในลัทธิคลาสสิกใหม่อีก 2 คน
14. ลัทธิคลาสสิกใหม่และลัทธิคลาสสิกมีข้อแตกต่างกันอย่างไร? อธิบาย
15. Alfred Marshall ได้นำเรื่องเวลามาใช้ในการวิเคราะห์ดีมานด์ ชั้บพลายและราคา โดยแบ่งออกเป็นกี่ระยะ อะไรบ้าง อธิบายวิธีวิเคราะห์ของเขา
16. จงอธิบายถึงส่วนเกินของผู้บริโภค (Consumer's surplus) ตามแนวคิดของ Alfred Marshall
17. Alfred Marshall ได้ตั้งสูตรทางพีชคณิตเกี่ยวกับการยืดหยุ่นของดีมานด์อย่างไร? เขาแบ่งการยืดหยุ่นเป็น 3 อย่าง อะไรบ้าง

18. จงอธิบายสูตรการแลกเปลี่ยน (equation of exchange) ของ Irving Fisher โดยยกตัวอย่างประกอบ
19. Fisher ได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณเงินตรา (M) ราคา (P) การหมุนเวียนของเงิน (V) และปริมาณสินค้า (T) อย่างไร
20. จงอธิบายทฤษฎีประสิทธิภาพเพิ่มเติมที่ดินตามที่ J.B. Clark ตั้งขึ้น